

Dönüşü Olmayan Yolculuk

O soğuk, o kasvetli mart sabahı komutan, Mahir'i odasına çağırmıştı. Mahir heyecanını ve heyecanından öte korkusunu belli etmemeye çalışarak odaya girdi. Komutan boğazını temizledi, konuşmaya başladı:

-Otur Mahir otur, ayakta kalma.

Mahir'in rahatından emin olduktan sonra devam etti:

-Duymuşsundur, Kore'ye asker göndereceğiz. Görev için seni düşündük, ne dersin?
Mahir delikanlı çocuktuktu, fazla düşünmeden atıldı:

-Şeref duyarım komutanım!

Komutan, hafif buruk, sordu:

-Bekleyenin var mı?

-Var komutanım, hem de canımdan öte.

Mahir, komutanla biraz daha lafladıktan sonra izin isteyip, girdiği an boğulacakmış hissiyatı veren o kaba odadan uzaklaştı. Evinin yolunu tuttu. Esen rüzgar suratını okşarken bir yandan da verdiği kararı düşünüyordu. "Artık demir almak günü gelmişse zamandan" dedi, "Meçhule giden bir gemi kalkar bu limandan."

Evin kapısını çaldı, açan babasıydı. Salondaki radyonun sesi bütün evde yankılanıyordu:

-Türkiye 4500 kişilik bir kuvvet göndermeyi taahhüt etmiştir.

Babası atıldı:

-Kore'ye asker gönderiyormuşuz. Haberin vardır senin.

Mahir sevmezdi öyle lafı dolandırmayı, söyleyiverdi:

-Var haberim var, olmaz mı? Ben de gidiyorum.

Babası durakladı, böyle bir haber beklemediği her halinden anlaşılıyordu. Mahir mutfaktaki annesine seslendi:

-Anne, hele bi gel, söyleyeceklerim var.

Annesi koşaradım geldi:

-Kapıyı kapatsanıza, dikiliyorsunuz burda. Cereyan yapar.

Mahir konuya girdi:

-Anne Kore'ye savaşa gidiyorum. Merakta bırakmam sizleri, sıkça yazarım.

Annesi şaşkınlıkla sesini yükseltti:

-Elin ülkesinde savaşta ne işin var ey oğlum? Ne yapacaksın, ne yiyip içeceksin gurbette? Ne olacağı bilinmez. Sen bizi evlat acısıyla mı sınamak istiyorsun? Ne demek harbe gidiyorum?

Mahir cevap verdi:

- Zamanı gelmiş demek. Görev bu. Görevden kaçmak olur mu hiç? Gideyim de Canan'a haber vereyim. O da diken üstündedir şimdi.

Mahir, canından çok sevdiği nişanlısına haber vermek üzere yola koyuldu, şu savaş işi çıkmasaydı, yaza düğünleri vardı. Canan, Mahir'i bahçede karşıladı. Mahir söze girdi:

-Kore'ye asker gönderiyoruz, biliyorsundur. Ben de gidiyorum. Ama söz her gün yazar, fotoğraf yollarım. Yokluğumu hissetmezsin. İnan, vatan için gidiyorum ama senin için

döneceğim.

Canan, gözleri yaşlı, Mahir'in kollarına bıraktı kendini:

-Uzak ama...

Başka da laf etmedi.

İskenderun Limanından kalkacaktı gemi. Yolculuk günü Mahir'i uğurlamaya Canan gelmişti. İstemeye istemeye de olsa nişanlısını teslim ediyordu savaşa. Vedalaştılar. Çok geçmeden Mahir uzaklaştı limandan.

Canan, kaç yıldır bildiği limanın böylesine korkunç, böylesine acımasız olduğunu yeni öğrenmişti. Bir süre batan güneşe doğru yol alıp gözden kaybolan gemiyi izledi. Elinden hiçbir şey gelmiyordu. "Bu da atlatılır" diye geçirdi içinden.

Radyonun sesi hiç kısılmazdı o dönemde. Boğuk sesli bir muhabir, duygusuzca şehitlerin adını, soyadını ve yaşını söyler, rahmet dilerdi. Canan'ın kulağı hep radyodaydı. Ne zaman Mahir'e benzer bir ad duysa yüreği hemen ağzına gelirdi. Aylar geçti, mevsim değişti. Gün geçtikçe şehit sayısı çoğalıyor, muhabirin sesi boğuklaşıyor, Canan için beklemek daha umutsuz ve daha zor bir hâl alıyordu. Buna rağmen pes etmeyi sevmezdi Canan. "Düğünümüz var" derdi sürekli, "Mahir beni bırakmaz..." Fakat dünyada sevilmiş ve seven nafîle bekler; bilmez ki giden sevgililer dönmeyecekler.

Fırtınalı bir gece, Mahir'in adı duyuldu radyoda. O gece kader, acımasız bir ilmek gibi Canan'ın boynuna dolandı. Yıllar yıllar geçti, binlerce gemi yanaştı İskenderun Limanına. Mahir gibi bir çok gidenin her biri memnun ki yerinden, birçok seneler geçti; dönen yok seferinden.

